

עמנואל בר-קדמא, בוני העיר 3, תל-אביב 69373

03-7410276 ; 050-9576260 ; פקס: 03-7410584 e-mail: immanuel@netvision.net.il

תל אביב, 23 ביולי 2009

למערכת "הארץ" שלום,

בעוד כמה ימים עומדים להיות מגורשים מהארץ ילדים וילדות – ילדים וילדות, שהם ילידי ישראל, תלמידים/ות ובוגרי/ות מוסדות החינוך שלה. שפתם הראשונה ותרבותם עברית. הם למדו ספרות עברית ותנ"ך. הם לא מכירים ארץ אחרת וחברים אחרים. חלקם יישלחו חזרה למדינות רודניות ופשיסטיות, בהן צפויות סכנות מגוונות, עד שלילת החיים, להם ולהוריהם.

מאחר ודלה לשוני מכדי השמעה מחאה בעוצמה המתבקשת, אני נתלה באילן גדול, שהשמיע זעקה הומאנית גדולה, על סף השואה – ומכאן רק נתן אתרמן מדבר.

עמנואל בר-קדמא

בכבוד רב,

מכל העמים

אל קירות וכבשים ירצו,

עניהם מדברות: אל תביט, האם,

איך שורות ארוכות הנחו.

היילים ותקום וידועים לשם.

רק קטנים בקומה אנטו.

עניהם מדברות עוד דברים אחדים:

אלוהי האבות, ידעו

שאתה בחרתנו מכל היילים,

אהבת אותנו ורצית בנו.

שאתה בחרת מכל היילים

להרג מול כסא כבודך.

ואתה את דמנו אוסף בכדים

כי אין לו אוסף מלבדך.

ואתה מריחו כמו ריח פרחים

ואתה מלקטו במשפחת.

ואתה תבקשנו מיד הרודנים

ומיד השותקים גם יחד.

(נתן אתרמן)

בכנות ילדנו בצל גרדומים

את חמת העולם לא שמענו.

כי אתה בחרתנו מכל העמים,

אהבת אותנו ורצת בנו.

כי אתה בחרתנו מכל העמים,

מנורוגים, מצ'כים, סברטים.

ובצעד ילדינו אלי גרדומים,

ילדים יהודים, ילדים חכמים,

הם יודעים כי דמם לא נחשב בדמים-

הם קוראים רק לאם: אל תביטי.

ואוכל הגרזן בימים ובליל,

והאב הנוצרי הקדוש בעיר רום

לא יצא מהיכל עם צלמי הגואל

לעמוד יום אחד בפוגרום.

לעמוד יום אחד, יום אחד ויחיד,

במקום שעומד בו שנים כמו גדי

ילד קט,

אלמוני,

יהודי.

ורבה דאגה לחמוגות ופסלים

ואוצרות – אמנות פן יפצצו.

אך אוצרות – אמנות של ראשי-עוללים